



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **D.P.L.** , narozený ...
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským, sídlem
Šlejnická 1547/13, Praha 6,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-446/LE-BA02-VL13-PS-2019 ze dne
10. 10. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna
za zastupování ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu
v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Dne 26. 4. 2018 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 7. 3. 2019. Platnost výjezdního víza žalobci skončila dne 25. 5. 2018, žalobce přesto z území státu nevycestoval. Policie jej proto dne 7. 10. 2019 zajistila za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů. Důvod pro zajištění shledala policie v tom, že se žalobce nacházel na území ČR bez pobytového oprávnění, navíc po skončení platnosti výjezdního víza.
2. V zařízení pro zajištění cizinců podal žalobce dne 9. 10. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to z důvodu velkého dluhu ve Vietnamu. V ČR ani jinde v EU dosud o azyl nežádal. Není zde na něj odkázána žádná osoba.
3. Žalovaný naříkaným rozhodnutím žalobce zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, protože shledal, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobce na území ČR pobýval několik let. O mezinárodní ochranu mohl nepochybně požádat dříve, učinil tak ovšem až poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Jiné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil, byť si byl dobře vědom jeho neoprávněnosti. Ze žalobcových výpovědí vyplynulo, že vycestovat nehodlá. Existovalo tak nebezpečí, že z území státu nevycestuje, a bude mařit případné vyhoštění. Jeho propuštěním by byl ohrožen i průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na okolnosti dosavadního pobytu, mezi něž náležely rovněž nelegální pracovní aktivity, nelze předpokládat, že by žalobce změnil svůj dosavadní postoj k dodržování svých povinností. Zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu by tedy nebyla účinná.
4. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce brojil žalobou. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření žalobce pokládal za nesprávné a nedostatečné. Žalovaný se nijak nevypořádal se zjevně specifickými okolnostmi žalobcova případu, které spočívaly mimo jiné v tom, že žalobce si nebyl vědom uplynutí doby určené k vycestování. Nepobýval tudíž na území ČR s jednoznačnou znalostí protiprávnosti svého pobytu. Rozhodnutí je dále v rozporu s čl. 15 tzv. návratové směrnice, tj. směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, a taktéž s čl. 15 preambule tzv. přijímací směrnice, tj. Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013. Nelze konstatovat, že by žalobce chtěl či hodlal zvláštní opatření jakkoliv mařit. Na území ČR pobýval žalobce nelegálně nevědomě a též svojí žádostí o mezinárodní ochranu prokázal, že jeho zásadním zájem je si pobytový status upravit alespoň pomocí institutu žádosti o mezinárodní ochranu. Závěr žalovaného o nemožnosti užití zvláštních opatření proto nemůže jako zjevně nepodložený obstát již pro žalobcův zásadní zájem s žalovaným v řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu spolupracovat, a tak legální pobyt na území ČR prodloužit o co nejdelší dobu.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a obsah správního spisu. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu poté, co byl zadržen a za účelem vyhoštění zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, přestože mohl o azyl požádat dříve. Žalobcova pobytová historie neskýtala záruku, že tento bude se státními orgány spolupracovat, takže nebyl důvod pro uplatnění zvláštních opatření.
6. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o

azyly není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu pak je třeba přihlídnout k důvodu zajištění a hodnotit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit mimo jiné i pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017).

8. Jakkoliv nelze paušálně vyloučit možnost uložení zvláštních opatření v případech existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Správnímu orgánu nic nebrání, aby stejné okolnosti zohlednil jak při zvažování nutnosti zajištění, tak při souběžných úvahách o účinnosti zvláštních opatření – v zásadě jde totiž o vzájemně se překrývající a doplňující úvahy, při kterých mohou být tytéž okolnosti důvodem jak pro zajištění, tak pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 126/2018-33 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 4 Azs 105/2017-24 ze dne 14. 7. 2017).
9. Žalobce nemá žádný vztah k území ČR, pobýval zde neoprávněně a nevycestoval ani poté, co skončila platnost jeho výjezdního víza a bylo pravomocně rozhodnuto o žalobcově vyhoštění. Za toho stavu nebylo lze očekávat, že se žalobce dobrovolně podrobí uloženým omezením a bude k dispozici pro řízení o udělení mezinárodní ochrany, případně řízení o vyhoštění, tedy že zvláštní opatření bude dostatečné.
10. Žalobcem odkazovaná návratová směrnice ve svém čl. 15 odst. 1 zajištění připouští, nelze-li pro sledovaný cíl uplatnit jiný, tedy mírnější prostředek. Čl. 15 preambule přijímací směrnice zajištění podmiňuje zásadami nezbytnosti a přiměřenosti. Bylo tedy povinností žalovaného správního orgánu vzít v potaz předně žalobcovy osobní poměry, charakter jeho porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, dále žalobcovo dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR, resp. jiným členským státem EU, a to včetně charakteru porušení těchto povinností. Teprve po zvážení těchto hledisek mohl žalovaný vyloučit aplikaci mírnějších prostředků (srov. např. rozhodnutí NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48, č. j. 1 Azs 119/2018-28 ze dne 7. 2. 2019 a přiměřeně i usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017). Skutečnosti odpovídající výše zmíněným kritériím žalovaný zohlednil, konkrétně již na stranách 1–2 svého rozhodnutí, na základě čehož po právu vyloučil zvláštní opatření jako mírnější alternativu.
11. K bodu žaloby, ve kterém žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil jeho nejednoznačnou znalost protiprávnosti pobytu, lze jen odkázat na obsah spisu: do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 7. 10. 2019 žalobce uvedl, že si byl vědom neplatnosti svého víza, nedovolenosti svého pobytu a též své povinnosti vycestovat. Tudíž žalobce věděl jednoznačně, že se na území ČR nenachází legálně. Bez ohledu na to je zřejmé, že se žalobce nestaral o výsledek správních a soudních sporů souvisejících s jeho vyhoštěním. Pakliže lehkomylně (či úmyslně) nedbal toho, že jeho pobyt na území státu je nejistý a že je případně bude muset opustit, stěží lze dospět k závěru, že je s to dodržovat podmínky zvláštních opatření.
12. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

13. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému náleží podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka se skládá z 3 100 Kč za doplnění žaloby jako jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, z 300 Kč za jeden režijní paušál a ze 714 Kč představujících 21 % DPH. Tato částka mu bude vyplacena z účtu soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
14. Za účtovaný úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal, neboť je zásadně třeba, aby se po doručení usnesení o ustanovení zástupcem uskutečnila první porada s klientem (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 722/2000-35 ze dne 7. 6. 2002, č. 1024/2002 SJS, rozsudky NSS č. j. 4 Ads 306/2018 ze dne 6. 12. 2018, č. j. 8 Ads 271/2018-34 ze dne 25. 4. 2019 či usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 22/19 ze dne 29. 1. 2019), ledaže je dán objektivní důvod, proč porada neproběhla (usnesení sp. zn. I. ÚS 1879/10 ze dne 1. 8. 2011). Poradu s klientem či důvody, proč porada neproběhla, ovšem advokát soudu nedoložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. prosince 2019

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce